

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt X. Similitudine quadam purgatio ista exacte, & veluti ex
fundamento explicatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

anima in perfectionis statu, ad quem media hac purgatio nocte pergit; innumerabilibus bonis donorum ac virtutum rã in animæ substantia, quam in suis potentijs fruitura est, expedit vt prius generaliter se ab omnibus istis bonis alienam, illisque priuatam videat, & sentiat, videaturque illi, se ab eis tantopere esse remotam, vt ne queat sibi persuadere, se vnquã illa adepturam, sed potius vniuersa bona sua, finem accepisse. Quemadmodum etiam rem hanc innuit Ieremias loco superioris citato, cum ait. *Oblita sum bonorum.*

Thren. 3.

17.
Cur nox
hac aded
anima a-
mica, &
utilis, tam
molestos in
ea produ-
cat effe-
ctus?

Sed videamus iam quidnam sit in causa cur cum ista contemplationis lux aded suavis, amicaque sit animæ, vt nihil amplius illi desiderandum sit: (siquidem vt superius dictum est, ipsa est per quam Deo vniti & in qua vniuersa quæ optauit bona in perfectionis statu reperire debet anima) cur inquam lux hæc contemplationis, irradiatione transuerberationeq; sua, hæc dolorosa initia & effectus molestissimos, quos hic recensuimus, producat? Dubio huic facili negotio responderetur, dicendo, id quod iam ex parte diximus, nimirum rei huius causam nequaquam ex contemplationis, infusionisque diuinæ parte, in qua nihil reperitur quod ex se affligere possit, quin potius multæ illi suauitates ac delitiæ insunt, quemadmodum postea experietur anima: sed ex debilitate & imperfectione, quibus tunc tenetur anima, nec non ex dispositionibus quas in se habet susceptioni suauitatis illius contrarijs desumendam esse. Atque ita dum fertur lumen hoc diuinum, transuerberatque animam, facit illam dicto iam modo, pati.

(*)

CAPVT X.

Similitudine quadam purgatio ista exallè, & veluti ex fundamento explatur.

VT ea quæ hucusque dicta sunt, & quæ postmodum dicentur liquidius consent, animaduertere hoc loco oportet, purgationem istam amorosamq; notitiam, siue diuinam, de qua loquitur sumus lucem ad eundem profusum modum, in repurganda disponendaq; anima, quocumque sibi perfectè vniat, sese habere. Sicut se habet ignis cum ligno quod in se transformaturus est. Ignis siquidem materialis, statim ac applicatur ligno, id quod primo loco efficit, est exsiccare illud, humiditatemque eius per latentis aquæ exsillationem expellere. Confestim verò denigrat illud, obscurat, & deturpat, sensimque exsiccando, in lucem illud pedetentim educit, & vniuersa obscura turpiaque ipsius accidentia, sibi aduertantia foras propulsat, ac tandem incipiendo illud foris calefacere & inflammare, illud in se transformat, tamque sicut est ipse, pulchrum elegantisque reddit, quibus peractis, iam ex parte ipsius ligni nulla amplius actio passiove propria interuenit & (si quæritatem minus subtilem pondulque minus leue, eò quod in igne reperitur, excipias) omnes ignis proprietates & actiones consequitur. Sic enim est, & si siccum, calidum, & calidum calefacit, & cum sit lucidum illuminat, estque multo quam ante leuius, igne has in eo proprietates effectusque producente.

Ad eundem itaque modum, de diuino isto amoris contemplationis igne nobis philosophandum est, qui antequam sibi vniat

vniam in seque transformet animam, prius illam ab omnibus suis accidētibus sibi repugnātibz repurgat. Educit enim in primis vi sua, ipsius deformitates, nigramque & obscuram reddit, vnde etiam deterior quā antea apparet. Cū enim diuina hæc purgatio vniuersos deprauatos humores educat (quos quoniam altas in anima radices egerant, illiq; tenaciter inhæserant,) minime ipsa agnoscebat, vnde nec tantum sibi malorū inesse arbitrabatur, nūc autem vt prauū humores isti eliminentur, & annihilentur, præ oculis ipsi ponuntur, adeoq; illos manifestè hac obscura diuinæ contemplationis luce illustrata videt (licet nequaquam nec in se nec apud Deū deterior sit quam antea) agnosces ea quæ ante non agnoscebat. Cum inquam diuina hæc purgatio vniuersos deprauatos humores educat, talem se esse iudicat anima, vt non solum se indignam quæ à Deo respiciatur, existimet, sed etiam vt eā exosam habeat abhorreatq; dignissimā, imò se iam de facto ab eo odio haberi putat. Per similitudinem istam poterimus nunc multa ex ijs quæ modo dicimus, quæque postmodum dicturi sumus percipere.

Et in primis intelligere possumus, qua ratione eadem lux sapientiaque amorosa quæ animæ vniri debet, illamq; in se transformare, est illa quæ eam à principio purgat & disponit: quemadmodum idem ignis, qui lignum in se illud sibi incorporando transformauit; est ille qui prius illud ad eundem effectum disposuerat.

Secundo animaduertere licebit, quomodo pœnas cruciatuq; istos nequaquā ex parte diuinæ sapientia patitur anima, siquidem vt ait Sapiens, *Omnia bona pariter venerunt anima cum illa. Sed ex parte debilitatis imperfectionisque ipsius animæ, quæ diuinam lucem, suauitatem, ac delicias abique purgatione ista, nequit reci-*

pere (sicut etiam lignum statim ac igni applicatum est transformari in illum non valet, donec prius fuerit dispositum) & idcirco tantopere patitur. Cui etiam veritati Ecclesiasticus subscribit, ea quæ ad sapientia diuinæ vnionem fruitionemque obtinendam perpeffus est hisce verbis referendo. *Anima mea agonizauit pro illa, & venter meus conturbatus est querendo illam, propterea bonam possidebo possessionem.*

*Ecclesiasticus 31. 25
& 29.*

Tertio poterimus hinc obiter modum patiendi animarum purgatorij conijcere, nihil enim in eas ignis posset, si ipsæ ad regnandum seseque Deo per gloriam vnium vnde quæque essent dispositæ, culpisque ob quas pati debent, (quæ etiā sunt materia, quam ignis ille depascitur) carerent, qua absumpta nil amplius superest comburendum. Quemadmodum etiam hic consumptis imperfectionibus, afflictiones quoque animæ accipiunt finem, remanetque fructus, qualem in hac vita obtinere fas est.

Quarto eliciemus etiam hinc, qua ratione secundum modum & mensurā qua igne isto amoris repurgatur anima etiam ab eo magis inflammetur, veluti etiam lignum, iuxta dispositionis suæ mensuram caloris incrementa capit. Quamquam huiusmodi inflammationem amoris non semper percipiat anima, sed solū aliquando, quando videlicet contemplatio hæc nō adeo vehementer illam irradiat: tunc enim præbetur locus, vt anima videre possit, opus quod elaboratur, imo etiam illo fini; ostenditur siquidem tunc ipsi, & videtur, quod tantisper à labore manus amoueatur, ferrumque ex fornace extrahatur, vt aliqua ratione artificium operis quod elaboratur appareat, atque tunc sese offert oportunitas animæ, animaduertendi in se bonum, quod labore durante, minimè cernebat. Quemadmodum et-

H h iam

B.
Annis
Cruce

Opera
Iusticia
NVI
129

iam quando intermittit flamma lambere lignum, præbetur locus, ut optime possit videri quantum fuerit inflammatum.

Quinto ex eadē etiam similitudine addiscemus, id quod superius dictum est, nimirū qua ratione verū sit, quod post huiusmodi cōsolationum leuamina iterū anima intēsius subtiliusq; quā antea patitur? Huius rei ea est ratio, nam post ostensionem illam operis quæ fit quando iā repurgatæ sunt imperfectiones magis externæ, reuertitur ignis amoris, ad aggrediendū illud, quod purificandum ablumendumq; in interioribus residuū est. Quia in re tanto intimior, subtilior, magisq; spiritualis est animæ dolor, quāto intimiores, subtiliores magisque spirituales imperfectiones, quæ in intimis ipsius profundiores radices egerāt, extenuat. Et hoc ad eundē fere modum accidit, sicut in ligno euenire solet, quo .n. interiora magis penetrat ignis, eo violentius efficaciusq; intima ipsius, ad illius capiendam possessionē disponit.

Sexto tandē hinc colligemus quod quāuis anima per ista temporū interualla intensissime, vehementissimeq; oblectetur (adeo ut sicuti diximus interdū videatur illi nūquam amplius tribulationes redituras, quamuis certum sit cito reuersuras) nō propterea tamē si oculos mentis reflectat (& interdum ipsamet illos ad se reflectere facit) non propterea inquam non sentit experiturque radicem quandam intus latentem, quæ non permittit plenam gaudij fruitionem: videtur enim quasi minari se iterum eam aggressuram, quod cū ita fit, cito reuertitur. Tandem illud quod in intimis animæ purgandū illustrandumq; remanet, non potest illam in præsentia conspectuq; ut ita dicam partium iam repurgatarū omnino latere: quemadmodū etiā illud quod in intimis ligni illuminari adhuc inflammatique debet, sensibiliter ab

eo quod iā est inflammatū illustratumque discernitur. Quādo autem spiritualis hæc purificatio magis intima inuadit, non est mirum quod iterum videatur animæ, se omnium bonorum iacturam fecisse, neque se illa amplius recuperaturam: sicut enim dū interiores patitur cruciatus, vniuersum exterius bonum sese ab eius oculis subtrahit. Præ oculis itaque propositam habendo similitudinem simul cū doctrina, quam de Obscura Nocte ista eiusque tremēdis proprietatibus, in primi versūs, cantus primi expositione tradidimus, operæ pretium erit, has maxime animæ afflictiones prætere, ac de lachrymarum ipsius fructu, fructuq; huius felicissimis proprietatibus, quæ ab isto secundo Versu decantare incipit, tractationem auspiciari.

CAPVT XI.

Primi Cantus, secundus Versus explanari incipit. Docetur etiam qua ratione vehemens animæ amoris passio, qua anima confectur, sit rigidiusmarum istarum angustiarum fructus.

Anxius amoribus inflam-
mata.

In hoc Versu amoris signē de quo sumus locuti, exponit anima, qui sicut materialis in ligno, sic in nocte ista dolorosa contemplationis in anima succenditur. Quæ quidem amoris inflammatio licet quadam tenus sit instar illius, quam in sensitua animæ parte ardere superius explicauimus, quadam tamen ratione, hæc de qua nunc agimus, ab illa adeo discrepat, sicut anima à corpore, vel certè spiritualis animæ portio à sensitua. Hæc enim est inflammatio quædam amoris in spiritu, in qua in medijs obscuris istis angustijs sentit anima viuo acutoque modo forti

amo.